

ботишъ надъ твоите статуи... Знаешъ ли, често пѣти, самъ себе си съмъ обвинявалъ... Може би моя животъ, на морякъ ти е далъ този огънь въ жилитъ. Но ти го дай на твоите статуи и азъ ще ти бѣда много признателенъ.

АНДРЕЙ. Разбирамъ. Само че азъ искамъ да работя. Не желая да *амъ* тежестъ на никого.

ПОПОВЪ. Андрей, вие сте само драма-ти и Лилия. Ние работихме за васъ цѣлъ животъ и много порчевини *по*несохме. Ти си страдалъ достатъчно. Остани тука, работи надъ твоите склуптори и забрави монадото. Може би това, дѣто каза, за религията е право. Но азъ съмъ старъ, Андрей и не мога вече да летя толкова високо.

Отвѣнъ се чува шумъ на спиращъ автомобилъ. Това сж тѣ. Сега нека всичко има нормаленъ видъ. Моля те Андрей, бѣди разуменъ. Председателя и инж. Романовъ не сж лоши хора... /засъркано/ Председателя е... какъ да кажа.. председателя... нашъ покровителъ... /гледа уплашено. Еле-на нервно си търси мѣсто на сцената/

АНДРЕЙ. /съ болка/ А твоята безкомпромисностъ, татко?

ПОПОВЪ. /отива при Андрей и го прегръща, не давайки му да говори/ Стига, стига мое момче, .. Колко е хубаво сега... ти се завърна... ти си здравъ... После ние ще говоримъ за безкомпромисността... Знаешъ ли Андрей, азъ бихъ искалъ, ти да изваешъ Брѣндъ, съ равѣти коси, въ момента когато преминава разпенения Фиордъ...

/Вратата въ лѣво е отворена. Влизатъ: Председателя, Инж. Романовъ и Жоржъ./

РОМАНОВЪ. /смѣе се басово/ Вижъ, това е хубаво... Нали драги председателъ?... Слѣдъ като си гледалъ кръвъ да присѣдствувашъ на една сантиментална сцена... Нали е хубаво?... /смѣе се/